5 аудіокнижок для маленьких втеч від реальності: листопадова добірка

Рубрика: На реплей

Листопад — це коли о 16:30 уже темно, за вікном щось між дощем і життєвою кризою, а єдине бажання — загорнутися в плед і тимчасово не відповідати на повідомлення. Знайомо?

У мене є невелика пропозиція: замість чергового бездумного скролінгу стрічки влаштувати собі маленьку аудіовтечу. Бажано з чаєм, навушниками й книжкою, яка хоча б на кілька годин перенесе вас кудись подалі від дедлайнів, новин і списку справ.

Тому цього місяця зібрала п'ять аудіокнижок, які особисто раджу додати у свій плейлист. Тут є затишок, Париж, магія, пригоди й українська класика, яка здатна дати фору не одному сучасному серіалу.

І важливий дисклеймер від редакторки: усі ці книжки перевірені, пройшли через мої руки й вушка. Тобто це не випадковий список із першої сторінки пошуку, а рекомендації людини, яка безпосередньо працює з аудіокнижками.

1. Хван Бо-Рим — «Книгарня Хюнам-Дон»

Якщо вам зараз хочеться, щоб хтось просто сказав: «Усе нормально, не треба нікуди поспішати», — здається, я знайшла книжку.

Уявіть маленьку книгарню в Сеулі, де можна видихнути, побути серед книжок, познайомитися з цікавими людьми й нарешті дозволити собі не бігти наввипередки з життям. Тут немає потреби постійно чекати на грандіозний сюжетний поворот. Уся магія — у звичайних розмовах, маленьких змінах і людях, які поступово знаходять своє місце.

Це книжка для тих, хто втомився від режиму «треба ще трохи потерпіти». Іноді найкраща пригода — це просто дозволити собі зупинитися.

Настрій: кава, дощ за вікном і нікуди не треба.

2. Сара Джіо — «Усі квіти Парижа»

Романтична історія. Від мене. Визнаю — несподівано.

Я взагалі не найбільша прихильниця любовних романів, але ця книжка — той випадок, коли власні упередження доводиться чемно попросити вийти з кімнати.

Париж, дві часові лінії, родинні таємниці, пам'ять, кохання й історія, яка поступово складається з окремих фрагментів. У центрі — Керолайн, яка після аварії намагається відновити пам'ять, і таємниці, що ховаються за стінами старого паризького будинку.

Мені подобається, як тут переплітаються минуле й сучасність, а звичайні на перший погляд речі виявляються частиною значно більшої історії. Тож якщо ви теж зазвичай обходите романтичну прозу десятою дорогою, можете дати цій книжці шанс. Я ось дала — і не пошкодувала.

Настрій: Париж, осінь і трохи сентиментальності, яку ми нікому не покажемо.

3. Тревіс Болдрі — «Легенди та Лате»

А тепер — трохи магії, але без необхідності рятувати світ кожні п'ять сторінок.

Головна героїня Вів — орчиця, яка вирішує залишити пригоди й відкрити власну кав'ярню. Так, саме кав'ярню. З кавою, випічкою, першими клієнтами, пошуком друзів і всіма тими проблемами, які виникають, коли ти намагаєшся побудувати щось своє.

Це так звана затишна фентезійна проза, або cozy fantasy. Тут важливі не стільки битви й епічні протистояння, скільки атмосфера, персонажі та маленькі радощі повсякдення.

Якщо ви колись мріяли все кинути, відкрити маленьку кав'ярню десь у затишному провулку й більше ніколи не бачити робочих чатів — ну, принаймні тут можна безпечно прожити цю фантазію.

Настрій: магія, кава й бажання звільнитися одним повідомленням.

4. Людмила Старицька-Черняхівська — «Діамантовий перстень»

А ось тут я хочу трохи підвищити голос (редакторськи, звісно).

Українська класика, яка здатна добряче здивувати навіть тих, хто звик думати, що пригоди, інтриги й драматичні повороти — це виключно територія сучасних серіалів.

«Діамантовий перстень» — історія з пригодами, таємницями, пристрастями й такими сюжетними віражами, що Netflix разом із Жульєном нервово курять осторонь. І це я ще стримуюся.

Окрема радість — відкрити для себе Людмилу Старицьку-Черняхівську не просто як авторку зі шкільної програми, а як письменницю, яка вміє тримати увагу й закручувати сюжет. Тому якщо українська класика у вас досі асоціюється з обов'язковим читанням і контрольними — дуже раджу переглянути свої стосунки.

Настрій: історичні інтриги, несподівані повороти й «так, а що буде далі?!».

5. Марія Матіос — «Жінці можна довіряти»

Наостанок — Марія Матіос. Тут уже не обіцяю легкої прогулянки, зате обіцяю літературу, яка залишає після себе думки.

У творчості Матіос мене особливо приваблює вміння говорити про людей, їхні почуття, досвід і складні життєві обставини без зайвого прикрашання. Це та література, до якої хочеться повертатися не заради красивої цитати для сторіз, а заради самої історії та її післясмаку.

«Жінці можна довіряти» — моя рекомендація для тих, кому хочеться чогось українського, змістовного й такого, що не закінчується разом із фінальним розділом.

Настрій: трохи тиші, трохи роздумів і книжка, яку не хочеться одразу відпускати.

Де все це слухати?

Усі п'ять книжок доступні в застосунку Абук. І так, кожна з них уже пройшла мій особистий редакторський контроль — руками й вушками, як то кажуть.

А ще маю приємний бонус: останні дві книжки — «Діамантовий перстень» Людмили Старицької-Черняхівської та «Жінці можна довіряти» Марії Матіос — можна безкоштовно послухати на сайті **Радіо Культура**.

Тож цього листопада пропоную не намагатися встигнути все. Краще знайти годинку для хорошої історії. Або дві. Або п'ять — хто я така, щоб вас зупиняти?

І тепер хочу почути вас: **яка книжка стала вашою маленькою втечею від реальності останнім часом?** Забираю рекомендації в коментарі — мій список «послухати потім» і так уже давно потребує окремого менеджера (: